

A divinis

Avui trontollant m'he aixecat
quelcom de nou m'inquietava,
Potser un sentiment amagat
D'aquell que sovint sacsejava...

La meva ànima morta
i plena de dolor incansable

Mentre admiro de nou
la figura enorme i desdibuixada
al mirall entelat, es remou
tota la meva existència, dominada...

Per una por inimaginable d'una ganyota torta,
Una balada desentonada, esgarrifosa, freda i arrítmica: desagradable.

Em frego els ulls espantat:
tot era una jugada brava
Del destí que amb ironia m'ha enviat
a un món de dolor i temors, de terres hermes, inexplorat

del que diuen ningú en vida suporta,
si no és aquell qui de foscor i fingit posat afable,

recorda als infeliços mortals la caça infinita que és la vida: tot es mou
en un tumult d'instints, on és la supervivència l'única amenaçada.

De blanc vesteix avui i sempre ho farà com el podrit ou
de l'àngel caigut que amb menyspreu avisa l'home; la mort sota una
màscara amagada.

Ningú es sorprèn, ningú escolta,
Fins que el somriure, del que amb les cadenes terrenals acaba, es
mantindrà, immutable...